

Wrocław, dnia XX.XX.200Xr.

**Sąd Apelacyjny w Poznaniu
ul. Trójkole 21
61-693 POZNAŃ
za pośrednictwem
Sądu Okręgowego w Poznaniu
Al. Marcinkowskiego 32
60-967 Poznań**

Powód: Przedsiębiorstwo Produkcji Farmaceutycznej DOBRY LEK S.A. 61-690 Poznań, ul. Płaska 123, reprezentowana przez radcę prawnego Bogusława Sołtysa z Kancelarii Skory i Sołtys Spółka Partnerska Radców Prawnych z siedzibą we Wrocławiu, 50-106 Wrocław, Rynek 7.

Pozwany: Radomskie Zakłady Farmaceutyczne „Farmacja” Spółka z o.o., ul. Wilgotna 321, 36-585 Radom, reprezentowane przez radcę prawnego Lechosława Białego, ul. Krzysztofa Kolumba 11, 26-600 Radom.

Sygn. akt XXX XXX/XX

w.p.z. X zł.

Apelacja powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu – Wydział Gospodarczy z dnia XX xxxx 200Xr. doręzonego Powodowi wraz z uzasadnieniem w dniu XX xxxx 200Xr.

W imieniu Powoda (pełnomocnictwo w aktach) zaskarżam powyższy wyrok w całości, zarzucając mu:

A. NARUSZENIA PRAWA PROCESOWEGO

1) w zakresie gromadzenia materiału dowodowego i dokonywania ustaleń faktycznych poprzez:

- a) pominięcie dowodów wnioskowanych przez powoda na okoliczność faktu zaistnienia i wysokości szkody – w sytuacji, w której Sąd oddalił powództwo z uwagi na rzekome nie wykazanie wysokości szkody – dotyczy to:
  1. zeznania świadków: Piotra Kowalskiego i Adrianny Osowskiej,
  2. księgowego dowodu z wyliczenia wielkości zysku na 1 sztuce opakowania xxxx za okres 200Xr.,
  3. z opakowania i ulotki informacyjnej przykładowego antybiotyku – potrzeba powołania tego dowodu wynikała dopiero w związku z twierdzeniami pozwanego zawartymi w sprzeciwie od wyroku zaocznego, sugerującymi że sprzedaż xxxx ma charakter sezonowy.
- b) naruszenie art. 249 k.p.c. – poprzez nie wezwanie powoda do dostarczenia ksiąg rachunkowych i źródłowych dokumentów (np. faktur) stanowiących podstawę przedstawionych w postępowaniu dowodów (zestawień dokumentów źródłowych), w sytuacji gdy Sąd uznał je za niewystarczające oraz nieprzejrzenie ich w

- przedsiębiorstwie powoda z uwagi na zachodzącą trudność w dostarczeniu ich do Sądu,
- c) niedokonanie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie – poza chronologicznym odnotowaniem tylko faktów procesowych mających miejsce w innych postępowaniach – w efekcie czego jedynie na podstawie zważeń Sądu (str. 3 in. fine i str. nast. uzasadnienia wyroku) można domyślać się i jedynie niektórych fragmentów z przebiegu logiczno-myślowego procesu Sądu przy wydawaniu zaskarżonych postanowień dowodowych oraz zaskarżonego wyroku. Tymczasem stan faktyczny w niniejszej sprawie powinien zostać ustalony zgodnie z prawem procesowym oraz w sposób umożliwiający jego weryfikację;
  - d) naruszenie art. 278 k.p.c. poprzez przyjęcie, że wykazanie wysokości szkody wymaga wiadomości specjalnych i można wykazać tę wysokość tylko przy pomocy opinii biegłego;
  - e) naruszenie art. 232 k.p.c. – poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego nie wskazanego przez stronę w sytuacji, gdy według oceny Sądu był to jedyny dowód, za pomocą którego można było wykazać wysokość szkody;
  - f) naruszenie art. 479¹⁹ w zw. z art. 339 i art. 347 k.p.c. – poprzez uchylenie wyroku zaocznego wskutek zmiany jedynie poglądu Sądu na wiarygodność przedstawionych przez powoda dowodów i to jedynie na podstawie twierdzeń strony pozwanej nie popartych żadnymi dowodami, w oparciu o które Sąd wyrokował – co w efekcie również doprowadziło do naruszenia zasady kontrydiktoryjności oraz zasady równego traktowania stron;

2) naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) – poprzez:

- a) brak wszechstronnego rozważenia całości zebranego w sprawie materiału dowodowego w wyniku błędnego założenia o znikomej mocy dowodowej zgłoszonych przez powoda dowodów;
- b) przyjęcie, że powód nie dołączył do pozwu kalkulacji zysku na jednym opakowaniu xxxx za 200X r. – podczas gdy dokument taki został dołączony do pozwu;
- c) błędne i naruszające obowiązujące przepisy Ustawy o rachunkowości (art. 20 ust. 5) ustalenie, że przedstawione przez powoda dowody (zestawienia faktur, zestawienia ilościowe sprzedaży oraz kalkulacja zysku rzeczywistego) nie mają charakteru księgowego i źródłowego, podczas gdy zgodnie z powołaną ustawą takie zastawienia uważa się za równoważne z dokumentami źródłowymi;
- d) naruszenie art. 253 w zw. z art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. – poprzez uznanie, że pozwany skutecznie i w pełnym zakresie zakwestionował prawdziwość dokumentów przedstawionych przed powoda – gdy tymczasem jego zarzuty dotyczyły tylko: 1) charakteru zestawień przedłożonych przez powoda, 2) rzetelności i zupełności tych zestawień w efekcie pominięcia w nich kosztów akcji marketingowych oraz kosztów przedstawicieli medycznych oraz 3) sezonowości leku xxxx i jej wpływu na wielkość sprzedaży – przy czym do wszystkich wymienionych zarzutów powód ustosunkował się w odpowiedzi na sprzeciw od wyroku zaocznego wnosząc również o przeprowadzenie dodatkowego dowodu, wykazując potrzebę jego późniejszego powołania;
- e) przyjęcie, że tylko i wyłącznie dowodem z opinii biegłego można wykazać wysokość szkody w postaci utraconych korzyści – pomimo, że w polskiej procedurze nie ma wyraźnie sformułowanej podstawy prawnej do odstępstwa od zasady swobodnej oceny dowodów na rzecz tzw. legalnej teorii dowodów;
- f) przyjęcie wbrew regułom logicznego rozumowania, że powód wykazał szkodę co do zasady, a jednocześnie nie wykazał wysokości szkody – ponieważ przy takim założeniu Sąd powinien zasądzić powodowi szkodę przynajmniej w wysokości 1 grosza;
- g) przyjęcie, że sprzedaż xxxx miała charakter sezonowy i zależny od wielu czynników na podstawie nieudowodnionych twierdzeń pozwanego przy jednoczesnym pominięciu przeciwdowodów powoda kwestionujących takie ustalenie;
- h) przyjęcie, wbrew regułom logicznego wnioskowania, że do wyliczenia wielkości szkody metodą dyferencyjną konieczne jest wyliczenie średniej sprzedaży za

konkretne miesiące, a nie przyjęcie wielkości średniorocznej – pomimo, iż lek nie ma charakteru sezonowego. Wielkość osiągniętej sprzedaży zarówno przed, jak i po „naruszeniu” przemawiają za przyjęciem średniorocznej wielkości, która ponadto w znacznie większym stopniu oddaje wahania wielkości sprzedaży spowodowane różnymi czynnikami.

- i) naruszenie art. 322 k.p.c. w efekcie przyjęcia, że powód mógł i powinien wykazać wysokość szkody innymi środkami dowodowymi oraz uznania, że ściśle wykazanie wysokości szkody jest możliwe i nie jest nader utrudnione w stanie faktycznym sprawy, pomimo jednoczesnego przyznania Sądu, iż wyliczenie wysokości szkody stanowi „skomplikowane zagadnienie rachunkowe”;

3) naruszenie zasady uzasadnienia wyroków uniemożliwiający weryfikację jego rozstrzygnięcia oraz rozstrzygnięć jednostkowych podejmowanych w trakcie postępowania (art. 328 oraz 361 k.p.c.) – poprzez:

- a) pominięcie w uzasadnieniu wyroku podania przyczyn, dla których Sąd I Instancji odmówił wiarygodności argumentom pozwanego (bliżej powołanych w pozwie i odpowiedzi na sprzeciw od wyroku zaocznego), podania dostatecznych przyczyn dla, których niektórym dowodom zgłaszanym przez powoda odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz podania przyczyn pominięcia następujących dowodów:
- b) zeznania świadków: Piotra Kowalskiego i Adrianny Osowskiej;
- c) księgowego dowodu z wyliczenia wielkości zysku na 1 sztuce opakowania xxxx za okres 200Xr.;
- d) z ulotki informacyjnej przykładowych antybiotyku – potrzeba powołania tego dowodu wynikła dopiero w związku z twierdzeniami pozwanego zawartymi w sprzeciwie od wyroku zaocznego, sugerującymi że sprzedaż xxxx ma charakter sezonowy;
- e) pominięcie w uzasadnieniu wyroku podania przyczyn uznania przez Sąd, że wykazanie wysokości szkody wymaga wiadomości specjalnych – zwłaszcza w sytuacji w której do potwierdzenia prawdziwości danych ujętych w przedłożonych przez powoda zestawieniach po myśli art. 249 k.p.c. nie jest potrzebna wiedza specjalna, podobnie jak wiedza specjalna nie jest potrzebna dla przyjęcia określonej metody liczenia wysokości szkody;
- f) pominięcie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których sąd odmówił dokumentom przedstawionym przez powoda waloru księgowych dokumentów źródłowych;
- g) pominięcie w uzasadnieniu wyroku przyczyn niepodzielenia przez Sąd argumentów, twierzeń i dowodów zgłoszonych przez powoda w odpowiedzi na sprzeciw od wyroku zaocznego ustosunkowujących się do zakwestionowania prawdziwości, rzetelności i zupełności dowodów powoda zgłoszonych w pozwie;
- h) pominięcie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których Sąd przyjął konieczność badania średniej sprzedaży za konkretne miesiące, a nie średniej sprzedaży za dany rok przez co w istotny sposób została utrudniona możliwość weryfikacji poprawności takiego ustalenia;

B. NARUSZENIA PRAWA MATERIALNEGO

- 1) naruszenie art. 361 k.p.c. – poprzez przyjęcie, iż wysokość powstałej szkody powinna zostać ustalona z tak dużym prawdopodobieństwem, że niemal graniczącym z pewnością; – podczas gdy przepis ten przewiduje tylko taki stopień prawdopodobieństwa, który mieści się w zakresie normalnych i typowych następstw określonego zachowania;
- 2) naruszenie Ustawy o rachunkowości (art. 20 ust. 5) w efekcie przyjęcia, że przedstawione przez powoda dowody z zestawienia faktur, obrotów oraz kalkulacji nie stanowią księgowych dokumentów źródłowych;

Mając na uwadze podniesione zarzuty wnoszę o:

- 3) dopuszczenie dowodu z danych z poszczególnych kont księgowych (dokumenty w segregatorze wymienione bliżej w załączniku do apelacji) – na okoliczność prawdziwości danych zawartych w zestawieniach załączonych do pozwu w celu wykazania wysokości szkody – w związku z potrzebą wynikłą na tym etapie postępowania;
- 4) dopuszczenie dowodu z zestawienia wielkości sprzedaży obejmujące okres do czasu obecnego – na okoliczność zasadności przyjęcia wielkości średniorocznej przy ustaleniu wielkości szkody – w związku z potrzebą wynikłą na tym etapie postępowania;
- 5) z ostrożności procesowej o dopuszczenie dowodu z oględzin ksiąg rachunkowych z udziałem Sądu lub biegłego sądowego z zakresu rachunkowości przeprowadzanych w siedzibie powoda – na okoliczność sprawdzenia prawdziwości danych zawartych w zestawieniach przedłożonych przez powoda w pozwie oraz niniejszej apelacji – w związku z potrzebą wynikłą na tym etapie postępowania oraz w zw. z istotną trudnością dostarczenia ksiąg rachunkowych do Sądu i koniecznością ochrony tajemnicy handlowej przedsiębiorstwa powoda;
- 6) zmianę wyroku Sądu Okręgowego poprzez zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kwoty X zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych oraz kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według spisu kosztów (art. 386 § 1 k.p.c.);

a gdyby okazało się to niemożliwe wnoszę o:

- 7) dopuszczenie dowodu z danych z poszczególnych kont księgowych (dokumenty w segregatorze wymienione bliżej w spisie załącznika do apelacji) – na okoliczność prawdziwości danych zawartych w zestawieniach załączonych do pozwu w celu wykazania wysokości szkody – w związku z potrzebą wynikłą na tym etapie postępowania;
- 8) dopuszczenie dowodu z zestawienia wielkości sprzedaży obejmujące okres do czasu obecnego – na okoliczność zasadności przyjęcia wielkości średniorocznej przy ustaleniu wielkości szkody – w związku z potrzebą wynikłą na tym etapie postępowania;
- 9) z ostrożności procesowej o dopuszczenie dowodu z oględzin ksiąg rachunkowych z udziałem Sądu (art. 249 k.p.c.) lub biegłego sądowego z zakresu rachunkowości przeprowadzanych w siedzibie powoda – na okoliczność sprawdzenia prawdziwości danych zawartych w zestawieniach przedłożonych przez powoda w pozwie oraz niniejszej apelacji – w związku z potrzebą wynikłą na tym etapie postępowania oraz w zw. z istotną trudnością dostarczenia ksiąg rachunkowych do Sądu i koniecznością ochrony tajemnicy handlowej przedsiębiorstwa powoda;
- 10) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych oraz kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według spisu kosztów.

UZASADNIENIE

Dnia XX xxxx 200Xr. Sąd Okręgowy w Poznaniu wydał na rzecz pozwanego zarządzenie tymczasowe zakazujące powodowi wprowadzania do obrotu towarów i opakowań oznaczonych znakiem xxxx, prowadzenia promocji przy wykorzystaniu tego znaku oraz nakazujące zaniechania wszelkich czynności służących do oznakowania towaru i opakowań znakiem xxxx. Dnia XX xxxx zarządzenie to zostało uchylone przez Sąd Apelacyjny. Dnia XX xxxx 200Xr. Sąd Okręgowy w Poznaniu rozpoznając ponownie wniosek pozwanego o zabezpieczenie powództwa wydał zarządzenie tymczasowe o treści identycznej jak poprzednie z dnia XX xxxx 200Xr., a Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia XX xxxx 200Xr. oddalił zażalenie powoda na to zarządzenie. Ostatecznie wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia XX xxxx 200Xr. (sygn. akt. XXX XXX/XX) prawomocnie oddalono powództwo pozwanego, wskutek czego na mocy art. 744 k.p.c. ustanowione w sprawie zabezpieczenie upadło. Pismem z dnia XX xxxx 200Xr. powód wniósł powództwo o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty X zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej wykonywanym zabezpieczeniem (art. 746 § 1 k.p.c. w zw. z art. 744 k.p.c.). Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia XX xxxx 200Xr. oddalił powództwo.

Powód zaskarża ten wyrok w całości podnosząc:

A. NARUSZENIE PRAWA PROCESOWEGO

Zarzut 1

Zarzut naruszenia prawa procesowego w zakresie gromadzenia materiału dowodowego i dokonywania ustaleń faktycznych.

Po pierwsze, Sąd pominął dowody wnioskowane przez powoda na okoliczność faktu zaistnienia i wysokości szkody w sytuacji, w której Sąd oddalił powództwo z uwagi na rzekome nie wykazanie wysokości szkody – dotyczy to:

- a) zeznania świadków: Piotra Kowalskiego i Adrianny Osowskiej, którzy stanowią istotny dowód na okoliczność faktu zaistnienia i wysokości szkody. Świadkowie są specjalistami zajmującymi się sprzedażą, księgowością i kontrolą finansową przedsiębiorstwa powoda. Znają doskonale działalność finansową przedsiębiorstwa oraz realia rynku farmaceutycznego. Wiedzą jak odbywa się sprzedaż leku – xxxx, czy sprzedaż ma charakter całoroczny, jakie czynniki składają się na wysokość zysku. Na tej podstawie są w stanie ustalić jaką szkodę w przedsiębiorstwie powoda wywołało zabezpieczenie ustanowione na rzecz pozwanego,
- b) księgowego dowodu źródłowego wyliczenia wielkości zysku na 1 sztuce opakowania xxxx za okres 200Xr., w którym powód szczegółowo wykazuje, co i w jakiej wysokości kształtowało zysk na 1 sztuce opakowania leku w 200Xr.;
- c) z opakowania i ulotki informacyjnej przykładowego antybiotyku – potrzeba powołania tego dowodu wynikała dopiero w związku z twierdzeniami pozwanego zawartymi w sprzeciwie od wyroku zaocznego, sugerującymi że sprzedaż xxxx ma charakter sezonowy. Ulotki informacyjne przykładowych antybiotyków, tj. xxxx, xxxx i xxxx świadczą o tym, że częstym działaniem ubocznym tych leków stosowanych w większych ilościach w okresie jesienno–zimowo–wiosennym są xxxx, na które zalecanym lekiem jest właśnie xxxx. Zatem ulotki w/w leków świadczą, iż xxxx nie jest lekiem sezonowym, jego sprzedaż trwa cały rok. Nie tylko w okresie letnim jak chce tego pozwany i przyjął Sąd, ale również przez pozostałą część roku jako m.in. remedium na skutki uboczne antybiotyków.

Po drugie, Sąd uznając za niewystarczające przedstawione w postępowaniu dowody w postaci zestawień księgowych dokumentów źródłowych, zgodnie z treścią art. 249 § 1 k.p.c. powinien wezwać powoda do dostarczenia ksiąg rachunkowych i źródłowych dokumentów (np. faktur) stanowiących podstawę wystawienia przedstawionych w postępowaniu dowodów. Powód przedstawił dowody w postaci wyciągów z uwagi na: 1) ekonomikę procesową – (przedłożenie do Sądu już tylko ponad 1600 sztuk faktur stanowiących podstawę zaledwie dwóch zestawień – stanowiłoby nadmierne obciążenie Sądu zbędnym materiałem procesowym) oraz z uwagi na 2) uzasadnioną potrzebę ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa (faktury oraz inne dokumenty stanowiące podstawę wyciągów zawierają liczne informacje objęte tajemnicą handlową, takie m.in. jak: nazwy kontrahentów, ceny, rabaty, dane innych specyfików, łączne obroty z poszczególnymi kontrahentami. Wszystkie te dane zważywszy na, fakt, że strony są konkurencyjnymi przedsiębiorstwami nie powinny wejść w posiadanie pozwanego, który może wykorzystać je w celach bezprawnych – np. podburzając kontrahentów przeciwko powodowi informując ich o wielkości rabatów przyznanych poszczególnym kontrahentom. Zatem w sytuacji gdy Sąd uznał dowody za niewystarczające powinien wezwać powoda do przedłożenia w/w dokumentów, a raczej dokonać ich przejrzenia w przedsiębiorstwie

powoda z uwagi na zachodzącą trudność w dostarczeniu ich do Sądu, zgodnie z treścią art. 249 § 1 k.p.c.

Po trzecie, Sąd nie dokonał ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie – poza chronologicznym odnotowaniem tylko faktów procesowych mających miejsce w innych postępowaniach – w efekcie czego jedynie na podstawie zważeń Sądu (str. 3 in. fine i str. nast. uzasadnienia wyroku) można jedynie domyślać się tylko niektórych fragmentów z przebiegu logiczno–myślowego procesu Sądu I instancji jaki miał miejsce przy wydawaniu zaskarżonych postanowień dowodowych oraz zaskarżonego wyroku. Tymczasem stan faktyczny w niniejszej sprawie powinien zostać ustalony zgodnie z prawem procesowym oraz w sposób umożliwiający jego weryfikację.

Po czwarte, Sąd w uzasadnieniu wyroku przyjął, iż wykazanie wysokości szkody wymaga wiadomości specjalnych i można wykazać tę wysokość tylko przy pomocy opinii biegłego, z czym powód się nie zgadza.

a) Zgodnie z dyspozycją artykułu 278 § 1 k.p.c. Sąd może powołać biegłego wyłącznie w sytuacji wymagającej wiedzy specjalnej. Wyliczenie wysokości szkody niniejszego powództwa nie wymaga wiedzy specjalnej, ponieważ ustalenie prawdziwości danych zawartych w zestawieniach polega na dokonywaniu operacji dodawania, które mieści się w granicach wiedzy powszechnie dostępnej. Powód zawnioskował nowy dowód z danych z poszczególnych kont księgowych w celu wykazania prawdziwości danych podanych w księgowych dokumentach źródłowych dołączonych do pozwu. Ponadto już sam przepis art. 249 przewiduje przejrzenie tych dokumentów przez Sąd a nie przez biegłego. Zauważyć również należy, że Sąd bez trudności na podstawie tych samych dowodów ustalił, iż szkoda powstała oraz wydał wyrok zaoczny w dniu XX xxxx 200Xr. Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdził, iż „założenia stanowiące podstawę wyliczenia nie są do końca poprawne” – a zatem był sam w stanie ocenić poprawność wyliczenia przedstawionego przez powoda, nie potrzebując do tego wiedzy specjalnej. Dalej Sąd zauważa w uzasadnieniu, iż „brak jest jakichkolwiek dowodów by przyjąć, że wartości występujące w równaniach odpowiadają rzeczywistemu stanowi rzeczy. Sprawdzenie prawdziwości dokumentów nie wymaga jednak wiedzy specjalnej. Nie można wprawdzie wykluczyć, że jakieś zagadnienie wymagające wiedzy specjalnej może się pojawić, ale jak dotychczas nie było potrzeby ani tym bardziej konieczności sięgania po wiedzę specjalną.

b) Uzależnienie wyroku od jednego dowodu – opinii biegłego jest sprzeczne z obowiązkiem wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Zgodnie z utrwalonym poglądem w judykaturze i doktrynie prawa dowód z opinii biegłego tym różni się od innych dowodów, że jego celem nie jest ustalenie faktów mających znaczenie w sprawie, lecz udzielenie sądowi wyjaśnień w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych. Biegły nie może zatem wyręczać Sądu w wyjaśnieniu rzeczywistej treści stosunków faktycznych i nie jest dopuszczalne powoływanie biegłego dla ustalenia jego własnych spostrzeżeń o faktach, których ustalenie należy do Sądu. Fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd powinien ustalać w oparciu o inne dowody (z dokumentów, z zeznań świadków, przesłuchania stron). Ponadto przyjmuje się, iż „*dowód z opinii biegłego nie może stanowić jedynej podstawy orzeczenia Sądu*”. W efekcie Sąd I Instancji dysponując innymi dowodami istotnymi dla rozstrzygnięcia nie mógł oddalić powództwa z powodu nie zawnioskowania dowodu z opinii biegłego, zwłaszcza że nie wiadomo jakie zagadnienie wymagające wiedzy specjalnej biegły miałby opiniować.

c) Treść art. 278 § 1 k.p.c. wskazuje na „uprawnienie”, nie „obowiązek” powołania biegłego. Sąd nie może zatem niejako automatycznie powoływać biegłego za każdym razem gdy sprawa dotyczy dokumentów księgowych. Biegły nie może wyręczać Sądu, zwłaszcza że i obowiązkiem Sądu jest weryfikacja metodologii pracy biegłego i umiejętności wnioskowania zgodnie z zasadami logiki.

Po piąte, Sąd nie rozważył wszechstronnie zebranego materiału dowodowego, z uwagi na nie przeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego, który zdaniem Sądu był niezbędnym dla miarodajnej oceny zasadności powództwa.

a) Zgodnie z treścią art. 232 k.p.c. zdanie drugie „Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę.” Przepis ten stanowi, iż w przypadkach uzasadnionych, jeżeli z materiału procesowego wynika, że dopuszczenie jakiegoś dowodu jest konieczne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd może dopuścić ten dowód z urzędu. „Jeżeli więc zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c. sąd może dojść do wiadomości specjalnych wyłącznie poprzez skorzystanie z pomocy biegłego, to sąd dopuszcza się naruszenia art. 232 zdanie drugie k.p.c., skoro z urzędu nie przeprowadza dowodu z opinii biegłego, natomiast dowód ten jest niezbędny dla miarodajnej oceny zasadności wytoczonego powództwa”. Zatem jeżeli zdaniem Sądu dowody przedstawione przez powoda mimo ich precyzyjności, nie stanowiły wystarczającego dowodu dla określenia wysokości powstałej szkody to Sąd celem wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie powinien z urzędu dopuścić dowód z opinii biegłego. Zwłaszcza było to wskazane w sytuacji, gdy dowody wnioskowane przez powoda okazały się niewystarczające dla Sądu do ustalenia wysokości szkody oraz z uwagi na fakt wydania na ich podstawie wyroku zaocznego w dniu XX xxxx 200Xr. – świadczącego o braku uzasadnionych wątpliwości Sądu, co do przedstawionych przez powoda dowodów. Ponadto zważywszy na fakt wydania wyroku zaocznego oraz bardzo oględne kwestionowanie dowodów przez pozwanego powód nie miał podstaw przypuszczać, iż powołane dowody okażą się niewystarczającymi dla Sądu.

b) Jeżeli Sąd uznał dowód z opinii biegłego za kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy powinien go dopuścić z urzędu. Nieprawdziwe jest twierdzenie, iż celem sporządzenia opinii biegłego powód powinien przedłożyć stosowne dokumenty, które biegły mógłby badać, czego powód zdaniem Sądu nie uczynił. Treść art. 232 k.p.c. mówi, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że „zestawienia faktur obrazujące sprzedaż leku w latach 200X-200X, zestawienie obrotów za okres 200X i 200Xr. oraz wyliczenia wielkości zysku na 1 sztuce opakowania za okres 200Xr. i 200Xr., które są księgowymi dowodami źródłowymi i zostały stworzone na podstawie dokumentów nie załączonych do pozwu z uwagi na ich mnogość (samo zestawienie obrotów za okres 200Xr. i 200Xr. obejmuje ok. 1600 faktur) położenie lub powiązanie z innymi dokumentami spółki, które nie mogą być wynoszone z siedziby powoda. Zatem powód przedkładając dowody załączone do pozwu, jednocześnie wskazywał źródła na jakich podstawie sporządzane były zestawienia, do których badania w razie konieczności Sąd mógł powołać biegłego.

Po szóste, naruszenie art. 479¹⁹ w zw. z art. 339 i art. 347 k.p.c. – poprzez uchylenie wyroku zaocznego wskutek zmiany jedynie poglądu Sądu co do wiarygodności przedstawionych przez powoda dowodów i to jedynie na podstawie twierdzeń strony pozwanej nie popartych żadnymi dowodami. Sąd w dniu XX xxxx 200Xr. wydał wyrok zaoczny przeciwko pozwanemu na podstawie dowodów przedstawionych przez powoda. Wydając orzeczenie Sąd nie miał wątpliwości co do prawdziwości jego twierdzeń oraz przedstawionych dowodów. Sąd wydając wyrok dokonał jednocześnie prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego. Następnie w wyniku sprzeciwu pozwanego od wyroku zaocznego uznał, na podstawie tych samych dowodów, twierdzenia powoda za nieprawdziwe i zmienił ocenę dotychczasowych dowodów pod wpływem poglądów pozwanego przytoczonych w odpowiedzi na sprzeciw i piśmie procesowym. Tymczasem twierdzenia pozwanego nie zostały poparte żadnymi dowodami wykazującymi wadliwość dowodów powoda. Zatem ponowne rozpatrzenie sprawy (347 k.p.c.) ograniczyło się w tym wypadku do przyjęcia poglądów powoda przez Sąd, pomimo, iż brak było podstaw do takiej decyzji. Wątpliwości budzi również zachowanie Sądu, który na podstawie twierdzeń powoda uznał, iż xxxx jest lekiem sezonowym nie dopuszczając jednocześnie przeciwdowodów powoda w postaci zeznań świadków, oraz ulotek przykładowych antybiotyków. Takie postępowanie kiedy Sąd przestaje dawać wiarę dowodom jednej strony na podstawie

twierdzeń drugiej, podczas gdy druga strona nie obaliła dowodów pierwszej, jednocześnie nie dopuszczając przeciwdowodów powoda, narusza w efekcie zasadę swobodnej oceny dowodów, zasadę kontrydiktoryjności oraz zasadę równego traktowania stron.

Zarzut 2

Zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.)

Po pierwsze, Sąd nie dokonał wszechstronnego rozważenia całości zebranego w sprawie materiału dowodowego w wyniku błędnego założenia o znikomej mocy dowodowej ogłoszonych przez powoda dowodów.

a) Sąd przyjął, iż dowody przedstawione przez powoda są bezwartościowe, odmawiając im wiarygodności z uwagi na fakt, iż „mają charakter jedynie dokumentów prywatnych”. Zdaniem powoda nie można odmówić wiarygodności jego dowodom wyłącznie na podstawie stwierdzenia, iż są dokumentami prywatnymi. Zgodnie z orzeczeniem SN z dnia 3 października 2000r. (I CKN 804/98) „Sąd może także wyrokować w oparciu o treść dokumentów prywatnych”. Faktura, rachunek zapłaty są dokumentami prywatnymi, a w wielu postępowaniach, zwłaszcza nakazowych lub upominawczych stanowią wyłączną podstawę wydawania orzeczeń. Podobnie inne dokumenty jak świadectwa pracy, dowody księgowe mające doniosłe znaczenie w obrocie gospodarczym są dokumentami prywatnymi. Na ich podstawie, naliczane są podatki, wydawane decyzje administracyjne, orzeczenia. Dowód z dokumentu prywatnego jest dowodem powszechnym i nie można odmówić mu wiarygodności jedynie na podstawie stwierdzenia, iż stanowi on dowód na to, iż osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. U podstaw tezy przyjętej przez Sąd I Instancji leży błędne utożsamienie braku domniemania zgodności z prawdą oświadczeń zawartych w dokumencie prywatnym z brakiem jego znaczenia dowodowego.

b) Dowody zgłoszone przez powoda: zestawienie sprzedaży xxxx przez powoda w latach 200X-200X; zestawienie obrotów za okres od dnia XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr., wyliczenie wielkości zysku na 1 sztuce opakowania xxxx za okres 200Xr. i 200Xr. zgodnie z art. 20 ust. 5 Ustawy o rachunkowości są księgowymi dowodami źródłowymi wygenerowanymi przez system komputerowy i podpisanymi przez specjalistów. Zestawienia precyzyjnie wskazują ilość przychodu jaki uzyskiwał powód z tytułu sprzedaży leku xxxx przed, w trakcie oraz po okresie wykonywania zabezpieczenia. Szczegółowo opisują w jakich miesiącach sprzedaż była dokonywana, a w jakich nie. Średnioroczna kalkulacja zysku na 1 szt. leku uwzględnia szereg danych takich jak m.in. koszty zakupu, materiały bezpośrednio, płace bezpośrednio z narzutem, koszty ogólne zarządu, koszty sprzedaży ogółem – danych umożliwiających szczegółowe zweryfikowanie sposobu wyliczenia zysku na 1 produkcie. Należy zauważyć, iż zysk w 200Xr. jest inny od zysku z roku 200X, co świadczy o rzetelnym wyliczeniu kwot przez powoda i dokładnym uwzględnieniu czynników wpływających na wysokość kwoty. Przedstawione dowody to źródłowe dokumenty księgowe, które wyraźnie odzwierciedlają przeprowadzone przez powoda operacje gospodarcze związane ze sprzedażą w/w leku. Celem rozwiania wątpliwości, co do sposobu wyliczenia wysokości szkody powód zaznaczył w pozwie, iż wysokość szkody przedstawiona powództwem nie uwzględnia wydatków na odzyskanie rynku, kosztów ustalenia rozmiarów szkody, współczynnika wynikającego ze stopy przyrostu sprzedaży oraz innych trudno policzalnych pozycji składających się na pojęcie szkody. Tym samym powód wskazał jakie wartości wzięte zostały pod uwagę dla ustalenia wysokości szkody a jakie nie. Wskazał, iż wielkość szkody została wyliczona jako iloczyn liczby miesięcy wykonywania zabezpieczenia, średniej sprzedaży za rok 200X i 200X oraz kwoty zysku na sprzedaży jednego opakowania. Tak przedstawione dokumenty stanowiące dowody w sprawie są zdaniem powoda, przejrzyste, czytelne i łatwe do weryfikacji, na podstawie których Sąd jest w stanie zweryfikować wyliczoną przez powoda wysokość szkody.

Po drugie, Sąd, pomimo załączenia do pozwu kalkulacji zysku na 1 sztuce opakowania xxxx za 200X rok, przyjął, iż taki dowód nie został przedstawiony. Powyższy dowód jest dowodem księgowym stanowiącym wyliczenia wielkości zysku na 1 sztuce opakowania xxxx za wskazany powyżej okres. W kalkulacji tej powód szczegółowo wykazuje, co i w jakiej wysokości kształtowało zysk na 1 sztuce opakowania leku w 200Xr. Dowód ten świadczy m.in. o rzetelności powoda w zakresie wysokości wykazania szkody bowiem powód szczegółowo wylicza na potrzeby procesu oddzielnie wysokość zysku osiąganą w 200Xr. i 200Yr.

Po trzecie, Sąd naruszył przepisy ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości tj. art. 20 ust. 5 przyjmując, że przedstawione przez powoda dowody z zestawienia faktur, obrotów oraz kalkulacji nie stanowią księgowych dokumentów źródłowych. Treść ust. 5 w/w artykułu stanowi, że „przy prowadzeniu ksiąg rachunkowych przy użyciu komputera za równoważne z dowodami źródłowymi uważa się zapisy w księgach rachunkowych, wprowadzane automatycznie za pośrednictwem urzędzeń łączności, komputerowych nośników danych lub tworzone według algorytmu (programu) na podstawie informacji zawartych już w księgach, przy zapewnieniu, że podczas rejestrowania tych zapisów zostaną spełnione co najmniej następujące warunki:

- 1) uzyskają one trwale czytelną postać zgodną z treścią odpowiednich dowodów księgowych,
- 2) możliwe jest stwierdzenie źródła ich pochodzenia oraz ustalenie osoby odpowiedzialnej za ich wprowadzenie,
- 3) stosowana procedura zapewnia sprawdzenie poprawności przetworzenia odnośnych danych oraz kompletności i identyczności zapisów,
- 4) dane źródłowe w miejscu ich powstania są odpowiednio chronione, w sposób zapewniający ich niezmienność, przez okres wymagany do przechowywania danego rodzaju dowodów księgowych.

Powyższe oznacza, iż dowodem źródłowym jest zapis tworzony na podstawie informacji zawartych już w księgach, przy zachowaniu w/w warunków. Zatem należy się zgodzić z faktem, iż dowody przedstawione przez powoda są dowodami źródłowymi. Dokumenty stworzone zostały na podstawie danych zawartych już w księgach rachunkowych powoda, uzyskały trwałą czytelną postać, zgodną z treścią odpowiednich dowodów księgowych; możliwe jest stwierdzenie źródła ich pochodzenia oraz ustalenie osoby odpowiedzialnej za ich wprowadzenie; stosowana procedura zapewnia sprawdzenie poprawności przetworzenia odnośnych danych oraz kompletności i identyczności zapisów; dane źródłowe w miejscu ich powstania są odpowiednio chronione, w sposób zapewniający ich niezmienność, przez okres wymagany do przechowywania danego rodzaju dowodów księgowych.

Dokumenty przedstawione w sprawie przez stronę powodową jako dowody księgowe są odzwierciedleniem rzeczywistej operacji gospodarczej, którą dokumentują. Są czytelne i dokładnie opisują wskazane w nich operacje gospodarcze powoda. Mogą stanowić źródło badań i ustaleń faktycznych.

Po czwarte, Sąd dokonał naruszenia art. 253 w zw. z art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. uznając, iż pozwany skutecznie i w pełnym zakresie zakwestionował prawdziwość dokumentów przedstawionych przez powoda – gdy tymczasem jego zarzuty dotyczyły tylko 3 kwestii tj.: charakteru zestawień przedłożonych przez powoda, 2) rzetelności i zupełności tych zestawień w efekcie pominięcia w nich kosztów akcji marketingowych oraz kosztów przedstawicieli medycznych oraz 3) sezonowości leku xxxx i jej wpływu na wielkość sprzedaży. Do wszystkich wymienionych powyżej zarzutów powód się ustosunkował w odpowiedzi na sprzeciw od wyroku zaocznego przerzucając jednocześnie ciężar dowodzenia na pozwanego, który w efekcie nie ustosunkował się już do tak skonstruowanych dowodów i twierdzeń powoda.

Powód w odpowiedzi na sprzeciw wykazywał:

- 1) Co do charakteru zestawień wykazał, iż są to źródłowe dokumenty księgowe, zawierające wykaz faktur z dokładnym oznaczeniem każdej faktury;

- 2) Co do rzetelności tych zestawień w zakresie pominięcia kosztów akcji marketingowych oraz kosztów przedstawicieli medycznych powód wykazał, iż w 200X r. powód ponosił zerowe koszty z tego tytułu, natomiast w 200X r. średnioroczne koszty reklamy bezpośredniej wynosiły XX,XX zł na opakowanie preparatu oraz XX,XX zł kosztów ogółem.
- 3) Co do sezonowości leku xxxx i jej wpływu na wielkość sprzedaży powód obalił twierdzenia powoda wykazując, iż przeczą temu załączone do pozwu zestawienia wielkości sprzedaży poparte zestawieniem obrazujących je faktur, a także zestawienie IMS dotyczące wielkości sprzedaży prowadzonej przez hurtownie i apteki, z których wynika, iż sprzedaż leku trwa cały rok.

Ponadto powód wykazał, iż ubocznym skutkiem wielu antybiotyków są xxxx, na które zalecanym lekiem jest xxxx, na dowód czego załączył ulotki przykładowych antybiotyków. Pozwany nie ustosunkował się do wyżej wymienionych twierdzeń i dowodów pozwanego, tym samym nie przecząc ich prawdziwości.

Po piąte, Sąd przyjął, że tylko i wyłącznie dowodem z opinii biegłego można wykazać wysokość szkody w postaci utraconych korzyści – pomimo, że w polskiej procedurze nie ma wyraźnie sformułowanej podstawy prawnej do odstępstwa od zasady swobodnej oceny dowodów na rzecz tzw. legalnej teorii dowodów. Uzależnienie wyroku od jednego dowodu – opinii biegłego jest sprzeczne z obowiązkiem wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Zgodnie z powszechnym stanowiskiem Sądów dowód z opinii biegłego tym różni się od innych dowodów, że jego celem nie jest ustalenie faktów mających znaczenie w sprawie, lecz udzielenie sądowi wyjaśnień w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych. Biegły nie może zatem wyręczać sądu w wyjaśnieniu rzeczywistej treści stosunków faktycznych i nie jest dopuszczalne powoływanie biegłego dla ustalenia jego własnych spostrzeżeń o faktach, których ustalenie należy do Sądu.

Po szóste, Sąd naruszył zasady logicznego rozumowania i oceny dowodów poprzez przyjęcie, że powód wykazał szkodę co do zasady, a jednocześnie nie wykazał wysokości szkody – ponieważ przy takim założeniu Sąd powinien zasądzić powodowi szkodę przynajmniej w wysokości 1 grosza.

Jak podkreśla się w orzecznictwie oraz w doktrynie swobodna ocena dowodów nie jest całkowicie dowolna, a granice oceny dowodów wyznaczają m.in. czynnik logiczny oraz ustawy. Czynnik logiczny oznacza, że Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Między wnioskami Sądu, które wyprowadza on przy ocenie poszczególnych dowodów, nie mogą istnieć sprzeczności. Wszystkie wnioski muszą stanowić logiczną całość. Własne przekonanie Sądu nie może naruszać zasady logicznego powiązania wniosków z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. W przedmiotowej sprawie Sąd na podstawie zebranego materiału dowodowego uznał za udowodnione zaistnienie faktu powstania szkody oraz związku przyczynowego zaistniałego pomiędzy szkodą a udzieleniem uprawnionemu zabezpieczenia. Na podstawie jednak tego samego materiału dowodowego stwierdził, iż wysokość szkody nie została udowodniona, z uwagi na fakt, iż przedstawione dowody są dokumentami prywatnymi, a zatem pozwany nie jest zobowiązany w ogóle do jej naprawienia. Nielogiczne jest zatem założenie Sądu, iż na podstawie tych samych dokumentów jest możliwe ustalenie faktu zaistnienia szkody, lecz dla ustalenia jej wysokości dokumenty te są już niewiarygodne, w związku z czym pozwany nie musi dokonać jej naprawienia. Szkada istnieje, ale powód nie otrzyma żadnej kwoty odszkodowania.

Po siódme, Sąd przyjął, że sprzedaż xxxx miała charakter sezonowy i zależny od wielu czynników na podstawie nieudowodnionych twierdzeń pozwanego przy jednoczesnym pominięciu przeciwdowodów powoda kwestionujących takie ustalenie. Sąd bezpodstawnie przyjął, iż sprzedaż leku ma charakter sezonowy opierając się jedynie na twierdzeniach pozwanego nie popartych dowodami. Przeciw takiemu stwierdzeniu powód dostarczył dowody w postaci zestawienia wielkości sprzedaży poparte zestawieniami obrazujących je

faktur, danych IMS dotyczących wielkości sprzedaży prowadzonej przez hurtownię i apteki, z których wynika, iż sprzedaż leku trwa przez cały rok, ulotek przykładowych antybiotyków, które wskazują, iż częstym objawem ich stosowania są xxxx, na które zalecanym lekiem jest xxxx, zeznania świadków. Wątpliwe jest zatem zachowanie Sądu, który na podstawie twierdzeń pozwanego uznał, iż xxxx jest lekiem sezonowym nie dopuszczając jednocześnie przeciwdowodów powoda w postaci zeznań świadków, oraz ulotek przykładowych antybiotyków. Takie postępowanie kiedy Sąd przestaje dawać wiarę dowodom jednej strony na podstawie twierdzeń drugiej, podczas gdy druga strona nie obaliła dowodów pierwszej, jednocześnie nie dopuszczając przeciwdowodów powoda, narusza w efekcie również zasadę swobodnej oceny dowodów, zasadę kontradiktoryjności oraz zasadę równego traktowania stron.

Dowód: Zestawienie wielkości sprzedaży obejmujące okres do czasu obecnego.

Po ósme, Sąd przyjął wbrew regułom logicznego wnioskowania, że do wyliczenia wielkości szkody metodą dyferencyjną konieczne jest wyliczenie sprzedaży za konkretne miesiące a nie wielkości średniorocznej. Powód przyjął średnioroczną sprzedaż za podstawę do wyliczeń z uwagi na fakt, iż xxxx nie jest lekiem o charakterze sezonowym oraz biorąc pod uwagę sprzedaż leku w okresie przed zabezpieczeniem, jak i po ponownym wprowadzeniu do obrotu. Powód mógł przedstawić do zapłaty żądanie wyższe bowiem miał prawo oczekiwać, iż lek wskutek jego stosowania zwiększy swą popularność – tak jak nastąpiło to już w kolejnych okresach po ponownym wprowadzeniu leku do obrotu. Powód na okoliczność istotnego wzrostu sprzedaży swojego leku przedkłada dokument księgowy wygenerowany przez system komputerowy, wskazując jednocześnie, że potrzeba powołania tego dowodu wynikała dopiero na tym etapie postępowania.

Dowód: Zestawienie wielkości sprzedaży obejmujące okres do czasu obecnego.

Gdyby zatem uwzględniać przy liczeniu szkody wyniki osiągnięte w większym okresie czasu szkodę można byłoby wyliczyć w znacznie większej wysokości niż dochodzona pozwem. Stąd też przyjęcie wielkości średniomiesięcznej nie jest uzasadnione żadnymi okolicznościami. Gdy chodzi bowiem o wielkość sprzedaży miesiąc miesiącowi jest bowiem nierówny.

Po dziewiąte, naruszenie art. 322 k.p.c. w efekcie przyjęcia, że powód mógł i powinien wykazać wysokość szkody innymi środkami dowodowymi oraz uznania, że ściśle wykazanie wysokości szkody jest możliwe i nie jest nader utrudnione w stanie faktycznym sprawy, pomimo jednoczesnego przyznania Sądu, iż wyliczenie wysokości szkody stanowi „skomplikowane zagadnienie rachunkowe”. Jest wiele czynników niepoliczalnych i nieuchwytnych w obliczaniu wielkości szkody – ale ta niepoliczalność powinna obciążać sprawcę szkody a nie wierzyciela. Temu celowi służy art. 322, który Sąd I Instancji nie zastosował, gdyż oparł swoje rozstrzygnięcie na błędnych założeniach.

Zarzut 3

Sąd dokonał naruszenia zasad uzasadnienia wyroków, uniemożliwiając weryfikację jego rozstrzygnięcia oraz rozstrzygnięć jednostkowych podejmowanych w trakcie postępowania (art. 328 oraz 361 k.p.c.).

Po pierwsze, Sąd I instancji pominął w uzasadnieniu wyroku podania przyczyn, dla których odmówił wiarygodności argumentom powoda (bliżej powołanych w pozwie i odpowiedzi na sprzeciw od wyroku zaocznego), podania dostatecznych przyczyn dla, których niektórym dowodom zgłaszanym przez powoda odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz podania przyczyn pominięcia następujących dowodów:

a) zeznania świadków: Piotra Kowalskiego i Adrianny Osowskiej;

- b) księgowego dowodu z wyliczenia wielkości zysku na 1 sztuce opakownia xxxx za okres 200X r.,
- c) z ulotek przykładowych antybiotyków.

Obowiązkiem Sądu jest uzasadnienie wyroku w taki sposób, ażeby treść zawierała wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Tymczasem Sąd w uzasadnieniu wyroku nie podał przyczyn, dla których odmówił wiarygodności dowodom powoda. Sąd poprzestał jedynie na ogólnych stwierdzeniach, iż dokumenty przedstawione przez powoda „nie stanowią dowodu, w oparciu o który można było ustalić wysokość szkody”, „nie stanowią dowodu zmierzającego do udowodnienia zasadności żądania pozwu”, nie podając jednak danych umożliwiających weryfikację przyjętego założenia i wniosku. Sąd nie wypowiedział się również w zakresie przyczyn pominięcia w/w dowodów powoda. Taki sposób uzasadnienia wyroku uniemożliwia powodowi ustalenie czy Sąd prawidłowo dokonał oceny materiału dowodowego. Zgodnie z orzeczeniem SN z dnia 05.10.2005r. (sygn. akt. I UK 49/05) „nie można dokonać analizy, czy sąd prawidłowo ocenił materiał dowodowy, jeżeli ocena ta nie została przedstawiona w uzasadnieniu orzeczenia (nie wskazano, jakich ustaleń sąd dokonał i na podstawie jakich dowodów oraz dlaczego nie uwzględnił niektórych dowodów, odmawiając im wiary lub mocy dowodowej)” .

Dowód: Zestawienie wielkości sprzedaży obejmujące okres do czasu obecnego.

Po drugie, Sąd pominął w uzasadnieniu wyroku podania przyczyn uznania przez Sąd, że wykazanie wysokości szkody wymaga wiadomości specjalnych – zwłaszcza w sytuacji w której do potwierdzenia prawdziwości danych ujętych w przedłożonych przez powoda zestawieniach po myśli art. 249 k.p.c. nie jest potrzebna wiedza specjalna, podobnie jak wiedza specjalna nie jest potrzebna dla przyjęcia określonej metody liczenia wysokości szkody. W treści uzasadnienia wyroku Sąd dochodzi do sprzecznych wniosków z jednej strony bez głębszego wyjaśnienia neguje algorytm powoda oraz poczynione do niego założenia na wysokość wyliczenia szkody, wykazując tym samym, iż Sąd bez trudu dokonuje jego oceny. Z drugiej strony stwierdza, iż jedynym sposobem ustalenia wysokości szkody może być opinia biegłego, nie wskazując jednocześnie jakich specjalnych wiadomości wymaga aby ją sporządzić, w jaki sposób ma być dokonana, czego dokładnie ma dotyczyć. Weryfikacji dokumentów przedstawionych przez powoda? Poczynionych założeń? Pomijając w/w przyczyny Sąd czyni treści uzasadnienia wyroku niejasnym, uniemożliwiając powodowi ustalenie toku myślowego Sądu.

Po trzecie, Sąd pominął w uzasadnieniu wyroku przyczyny, dla których odmówił dokumentom przedstawionym przez powoda waloru księgowych dokumentów źródłowych, poprzestając jedynie na cytowaniu słów pozwanego pochodzących ze sprzeciwu od wyroku zaocznego tj. „na tak skomplikowane zagadnienie rachunkowe jak wyliczenie czystego zysku na produkcie farmaceutycznym powód przedstawił zestawienie nie poparte żadnymi księgowymi dowodami źródłowymi” (str. 6 uzasadnienia). Sąd w uzasadnieniu wyroku opiera się zatem na twierdzeniach pozwanego powtarzając je jako własne, choć są one bezpodstawne i niezgodne z przepisami prawa. Nie uzasadnia też nigdzie dlaczego zgadza się z poglądem pozwanego, iż dowody te nie stanowią księgowych dowodów źródłowych.

Po czwarte, Sąd w uzasadnieniu wyroku pominął przyczyny niepodzielenia argumentów, twierdzeń i dowodów zgłoszonych przez powoda w odpowiedzi na sprzeciw od wyroku zaocznego ustosunkowujących się do zakwestionowania prawdziwości, rzetelności i zupełności dowodów powoda zgłoszonych w pozwie. Sąd nie wyjaśnił dlaczego uznał, że xxxx jest lekiem sezonowym, nie wyjaśnił dlaczego nie uznał dowodów wnioskowanych przez powoda, nie wyjaśnił również dlaczego nie uznał twierdzeń powoda w zakresie

księgowego charakteru zestawień przedłożonych przez powoda, gdzie powód wykazuje, iż stanowią go źródłowe dokumenty księgowe oraz twierdzeń w zakresie rzetelności przedstawionych zestawień w zakresie pominięcia kosztów akcji marketingowych oraz kosztów przedstawicieli medycznych. Powód wykazał, iż w 200X r. powód ponosił zerowe koszty z tego tytułu, natomiast w 200Xr. średnioroczne koszty reklamy bezpośredniej wynosiły X zł na opakowanie preparatu oraz X zł kosztów ogółem (str. 5 odpowiedzi na sprzeciw). Sąd jednak nie ustosunkował się do w/w dowodów i twierdzeń powoda.

Po piąte, pominięcie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których Sąd przyjął konieczność wyliczenia średniej sprzedaży za konkretne miesiące, a nie średniorocznej przez co w istotny sposób została utrudniona możliwość weryfikacji poprawności takiego ustalenia. Przyjęcie założenia, że xxxx jest lekiem sezonowym jest niewystarczające do przyjęcia takiego wniosku. Powód przyjął średnioroczną sprzedaż za podstawę do wyliczeń z uwagi na fakt, iż xxxx nie jest lekiem o charakterze sezonowym (na tę okoliczność powód przedstawił dowód, którego Sąd nie dopuścił nie wyjaśniając przyczyn swojego rozstrzygnięcia) oraz biorąc pod uwagę sprzedaż leku w okresie przed zabezpieczeniem jaki i po ponownym wprowadzeniu do obrotu. Powód mógł przedstawić do zapłaty żądanie wyższe bowiem mógł oczekiwać, iż lek wskutek jego stosowania zwiększy swą popularność (dane za kolejne okresy rozliczeniowe całkowicie potwierdzają to oczekiwanie – na tę okoliczność powód zgłosił nowy dowód), rozsądnie jednak chce się zadowolić, wielkością sprzedaży średnioroczną, której miał prawo oczekiwać.

B. NARUSZENIE PRAWA MATERIALNEGO

Zarzut 1

Sąd naruszył art. 361 k.c. – poprzez przyjęcie, iż wysokość powstałej szkody powinna zostać ustalona z tak dużym prawdopodobieństwem, że niemal graniczącym z pewnością; – podczas gdy przepis ten przewiduje tylko taki stopień prawdopodobieństwa, który mieści się w zakresie normalnych i typowych następstw określonego zachowania. Sąd w uzasadnieniu wyroku powołuje się na orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2004r. (sygn. Akt. III CK 495/02), odczytując z niego jednak tylko pierwszą część sentencji, tj. „szkoda w postaci utraty spodziewanych korzyści ma zwykle charakter hipotetyczny. Dlatego też w orzecznictwie akcentuje się konieczność wykazania jej realności z tak dużym prawdopodobieństwem, które uzasadnia przyjęcie wniosku, że utrata korzyści rzeczywiście by nastąpiła.” Sąd następnie nie zauważył dalszej części poglądu Sądu Najwyższego tj. „jest przy tym rzeczą oczywistą, że zarówno w przypadku szkody w postaci *damnum emergens*, jak i w postaci utraconych korzyści (*lucrum cessans*) podstawą skutecznego domagania się odszkodowania jest wykazanie przez wierzyciela istnienia pomiędzy niedotrzymaniem przez dłużnika umowy a szkodą normalnego związku przyczynowego, określonego w art. 361 § 1 k.c. Normalny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. zachodzi wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez szczególnego zbiegu okoliczności, szkoda jest typowym następstwem tego rodzaju zdarzeń”. Jeżeli zatem przyjmiemy zgodnie z w/w tezą Sądu Najwyższego, iż wystarczy normalny związek przyczynowy do wykazania faktu zaistnienia szkody i jej wysokości to należy uznać szkodę w wysokości obliczonej przez powoda. Bowiem normalnym i typowym następstwem niewprowadzenia do obrotu towaru przez określony czas jest nieosiągnięcie zysku ze sprzedaży tego towaru. Skoro powód osiągał taki zysk w okresie przed zabezpieczeniem, jak i po ponownym wprowadzeniu towaru do obrotu, to w normalnym toku wydarzeń ma prawo przypuszczać, iż osiągnie zysk co najmniej taki sam. Powód mógł z całą pewnością spodziewać się zysku przynajmniej na poziomie średniorocznym, biorąc pod uwagę zysk uzyskany w okresie sprzed zabezpieczenia i po ponownym wprowadzeniu towaru do obrotu. Powód mógł przedstawić do zapłaty żądanie wyższe, jednakże rozsądnie chciał się zadowolić zyskiem średniorocznym, który miał prawo oczekiwać. Dalej Sąd dokonując stwierdzenia w uzasadnieniu, iż do wykazania wysokości utraconych korzyści nie wystarczyło zatem wskazanie na wysokość zysku osiągniętą w poprzednich okresach i przytacza kolejne orzeczenie, tym razem Sadu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 kwietnia 2005r. (sygn. akt. I ACa 140/05), które nie przystaje w żaden sposób do

przedstawionych przez powoda dowodów. Powód bowiem obliczył szkodę na podstawie kryteriów całkowicie obiektywnych i sprawdzalnych, na dowód czego załączył dowody księgowe zawierające zestawienia wielkości sprzedaży leku w latach 200X-200X, zestawienie obrotów za rok 200X i 200X, wyliczenie wielkości zysku na 1 sztuce opakowania xxxx osobno dla 200Xr. i 200Xr. Takie przedstawienie dowodów (stanu przed, w trakcie oraz po zabezpieczeniu) umożliwia Sądowi ustalenie różnicy jaką wywołało w majątku poszkodowanego określone zdarzenie. Niewiadomo więc dlaczego Sąd błędnie przyjmuje, iż powód wskazuje jedynie na wysokość zysku osiągniętą w poprzednich okresach. Zdaniem powoda nie można w inny sposób wykazywać utraconych korzyści. Jak już bowiem powód wskazywał w odpowiedzi na sprzeciw od wyroku zaocznego, wskazywanie okoliczności negatywnych ze swej istoty posiada charakter pośredni, stąd też powód wyłącznie siłą rzeczy nie może bezpośrednio wykazać, że czegoś nie zrobił lub nie osiągnął wskutek działań pozwanego. Natomiast rolą pozwanego jest przedstawienie takich dowodów i okoliczności, które wykażą pozytywne działanie powoda. Sąd jednak przyjął odmienne stanowisko w tym względzie, nie przyjmując żadnych domniemań faktycznych i prawnych, pomimo istnienia takiej możliwości.

Zarzut 2

Sąd naruszył przepisy ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości tj. art. 20 ust. 5 w ogóle nie uwzględniając tego przepisu przy ocenie dowodów przedstawionych przez powoda.

Treść ust. 5 w/w artykułu stanowi, że „przy prowadzeniu ksiąg rachunkowych przy użyciu komputera za równoważne z dowodami źródłowymi uważa się zapisy w księgach rachunkowych, wprowadzane automatycznie za pośrednictwem urządzeń łączności, komputerowych nośników danych lub tworzone według algorytmu (programu) na podstawie informacji zawartych już w księgach, przy zapewnieniu, że podczas rejestracji tych zapisów zostaną spełnione co najmniej następujące warunki:

- 1) uzyskają one trwale czytelną postać zgodną z treścią odpowiednich dowodów księgowych,
- 2) możliwe jest stwierdzenie źródła ich pochodzenia oraz ustalenie osoby odpowiedzialnej za ich wprowadzenie,
- 3) stosowana procedura zapewnia sprawdzenie poprawności przetworzenia odnośnych danych oraz kompletności i identyczności zapisów,
- 4) dane źródłowe w miejscu ich powstania są odpowiednio chronione, w sposób zapewniający ich niezmienność, przez okres wymagany do przechowywania danego rodzaju dowodów księgowych.

Powyższe oznacza, iż dowodem źródłowym jest zapis tworzony na podstawie informacji zawartych już w księgach, przy zachowaniu w/w warunków. Zatem należy się zgodzić z faktem, iż dowody przedstawione przez powoda są dowodami źródłowymi. Dokumenty stworzone zostały na podstawie danych zawartych już w księgach rachunkowych powoda, uzyskały trwałą czytelną postać, zgodną z treścią odpowiednich dowodów księgowych; możliwe jest stwierdzenie źródła ich pochodzenia oraz ustalenie osoby odpowiedzialnej za ich wprowadzenie; stosowana procedura zapewnia sprawdzenie poprawności przetworzenia odnośnych danych oraz kompletności i identyczności zapisów; dane źródłowe w miejscu ich powstania są odpowiednio chronione, w sposób zapewniający ich niezmienność, przez okres wymagany do przechowywania danego rodzaju dowodów księgowych.

Dokumenty przedstawione w sprawie przez stronę powodową jako dowody księgowe są odzwierciedleniem rzeczywistej operacji gospodarczej, którą dokumentują. Są czytelne i dokładnie opisują wskazane w nich operacje gospodarcze powoda. Mogą stanowić źródło badań i ustaleń faktycznych.

Mając na uwadze podniesione zarzuty powód wniósł o dopuszczenie nowych dowodów.

Uzasadnienie powołania nowych dowodów w związku z potrzebą wynikłą na obecnym etapie postępowania

Powód wnosi o dopuszczenie nowych dowodów z uwagi na pojawienie się potrzeby ich powołania dopiero na obecnym etapie postępowania.

Po pierwsze, na etapie postępowania I instancyjnego powód nie powoływał w/w dowodów z uwagi na bardzo ogólne zarzuty pozwanego dotyczące tylko niektórych kwestii (na te zarzuty powód odpowiedział w polemice ze sprzeciwem od wyroku zaocznego). Pozwany w żadnym ze swoich pism nie wykazywał nierzetelności danych zawartych w dokumentach powoda. Nigdy nie podnosił, iż wartości w nich podane są niezgodne z prawdą, a jego doświadczenie gospodarcze świadczy, iż wartości te powinny być inne. Pozwany nie potrudził się o przedstawienie symulacji zysku na 1 produkcie leku na podstawie danych swojej firmy celem wykazania błędności wyliczeń powoda. Wskutek biernego działania pozwanego, ograniczającego się do ogólnych zarzutów, iż prywatne dokumenty powoda nie mogą stanowić dowodu w sprawie, z uwagi na ich charakter, powód nie widział potrzeby powołania innych źródeł dowodowych, zwłaszcza, iż dowód z opinii biegłego umożliwiłby zapoznanie pozwanemu z danymi obejmującymi tajemnicę handlową przedsiębiorstwa powoda. Dokumenty źródłowe w postaci m.in. faktur zawierają informacje o kontrahentach, cenach, rabatach, danych innych specyfików. Wszystkie te dane z uwagi na fakt, iż strony są przedsiębiorstwami konkurencyjnymi nie powinny wejść w posiadanie pozwanego, w przeciwnym razie powód narażony zostałby na nieprzewidywalnie wysokie straty.

Po drugie, Potrzeba powołania w postępowaniu apelacyjnym nowych dowodów wywołana została treścią uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji. Jak przyjmuje doktryna "Potrzeba" powołania w postępowaniu apelacyjnym nowych faktów i dowodów [w rozumieniu art. 368 § 1 pkt 4 i art. 381 k.p.c.] może być wykazana (...) zaistniałą później potrzebą (np. treścią uzasadnienia orzeczenia). [...] (zob. Niedużak Andrzej, Glosa do wyroku SN z dnia 19 sierpnia 2004r. V CK 38/04). W niniejszej sprawie Sąd uzasadniając wyrok odmówił wiarygodności wszystkim dowodom powoda przywołanym na okoliczność wysokości powstałej szkody. Powód nie mógł przypuszczać, iż dowody wnioskowane przez niego, których rzetelność nie była kwestionowana przez pozwanego, zostaną w całości ocenione przez sędziego jako niewiarygodne, z uwagi na fakt, iż mają charakter dokumentów prywatnych. Zdaniem powoda przedstawione dowody są wystarczające do dokonania oceny wysokości powstałej szkody przez Sąd, natomiast dowód z opinii biegłego sprawi, iż postępowanie stanie się kosztowniejszym i wydłuży się czas jego trwania.

Powód wnosi o dopuszczenie nowych dowodów powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 23.11.2004r. (sygn. akt. I UK 30/04) wyraził pogląd, iż

„Sąd drugiej instancji nie powinien pomijać nowych faktów i dowodów zgłoszonych w apelacji, jeżeli o potrzebie ich powołania strona dowiedziała się z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (art. 381 k.p.c.)” oraz w wyroku z dnia 30.06.2000r. (sygn. akt. II UKN 620/99).

„Nie można pominąć dowodu z powołaniem się na art. 381 k.p.c., jeżeli opóźnienie w jego zgłoszeniu jest usprawiedliwione przebiegiem procesu”. Podobnie prezentuje się w tym zakresie stanowisko doktryny: „Sąd drugiej instancji może dopuścić nowe fakty i dowody tylko wtedy, gdy strona nie mogła powołać ich w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, a także gdy wprawdzie mogła je wówczas powołać, jednak nie było ku temu potrzeby, gdyż takowa powstała dopiero w postępowaniu apelacyjnym (...)”. (Broniewicz W. glosa do wyroku SN z dnia 1 grudnia 2000r., V CKN 153/00).

W związku z powyższym należy uznać wnioski powoda o dopuszczenie nowych dowodów za uzasadnione.

Powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z oględzin ksiąg rachunkowych przez Sąd lub biegłego sądowego z zakresu rachunkowości w siedzibie powoda z ostrożności procesowej – na wypadek gdy Sąd Apelacyjny uzna materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, jak i wnioskowany w apelacji za niewystarczający. W wniosek o przeprowadzenie tych dowodów w miejscu siedziby powoda uzasadniony jest charakterem ksiąg rachunkowych, niemożliwością faktyczną i prawną ich dostarczenia w

całości do Sądu, istotną trudnością (z uwagi na obszerność materiału) dostarczenia niektórych fragmentów z tych ksiąg w dostarczeniu oraz koniecznością ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa.

Załączniki:

- 1) odpis apelacji wraz z załącznikami;
- 2) dowód opłacenia apelacji,
- 3) zestawienia z ksiąg rachunkowych danych z poszczególnych kont (dokumenty w segregatorze obejmujące:

KALKULACJA NA 200XR.

1. Średnioroczna kalkulacja na 1 szt. 200Xr.
2. Założenia dla kalkulacji za 200Xr. na xxxx.

Dane o sprzedaży w 200X r.:

3. Zestawienie sprzedaży za okres od XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr. dla xxxx;
4. System „xxxx”. Księga główna salda kont. Dziennik od: AA do ŻŻ.
Konta od: xxxx do xxxx -tylko te na, których były obroty za okres od XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr., transakcje; z dnia XX.XX.200Xr.
5. Zestawienie asortymentowe sprzedaży za okres XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr.

Dane o wielkości produkcji xxxx w 200Xr.(przyjęcia do magazynu wyrobów gotowych).

6. Zestawienie asortymentowe za okres XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr. z dnia XX.XX.200Xr.;

Koszty 200Xr.

7. System „xxxx”. Salda i obroty za xxxx 200Xr. dla kont od: xxxx do xxxx. Na podstawie zaksięgowanych transakcji. Bez sald rozwartych.
8. System „xxxx”. Salda i obroty za xxxx 200Xr. dla kont od: xxxx do xxxx. Na podstawie zaksięgowanych transakcji. Bez sald rozwartych.
9. System „xxxx”. Księga główna – Salda kont. Dziennik od: AA do ŻŻ. Dla wybranych kont – tylko tych na których były obroty za okres od: XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr.. Sumy dzienników z dnia XX.XX.200Xr. (reklama bezpośrednia).
10. System „xxxx”. Salda i obroty za xxxx 200Xr. Dla kont od: xxxx do xxxx. Na podstawie zaksięgowanych transakcji. Bez sald rozwartych. Z dnia XX.XX.200Xr. (Tkw wyrobów sprzedanych).
11. System „xxxx”. Księga Główna - Salda kont. Dzienniki od: AA do ŻŻ. Dla wybranych kont – tylko tych na których były obroty za okres od: XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr., sumy dzienników. Z dnia XX.XX.200X r. (techniczny koszt wytworzenia).

KALKULACJA 200XR.

12. Średnioroczna kalkulacja na 1 szt.200Xr.
13. Założenia do kalkulacji za 200Xr. na xxxx.

Dane o sprzedaży w 200Xr.

14. Zestawienie asortymentowe za okres XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr. z dnia XX.XX.200Xr.
15. Zestawienie sprzedaży za okres od XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr. Dla xxxx zawiesina, z dnia XX.XX.200Xr.;
16. Zestawienie asortymentowe sprzedaży za okres XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr., z dnia XX.XX.200Xr.

Dane o wielkości produkcji xxxx w 200Xr. (Przyjęcia do magazynu wyrobów gotowych).

17. Obroty Magazynowe od XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr., z dnia XX.XX.200Xr.;

Koszty w 200X r.

18. System „xxxx”. Księga Główna – Salda kont. Dziennik od: AA do ŻŻ. Konta od: xxxx do xxxx tylko te na których były obroty za okres od XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr. Sumy dzienników, z dnia XX.XX.200Xr. xxxx Koszty zakupu surowców. – 3.
19. System „xxxx”. Księga Główna - Salda kont. Dzienniki od: AA do ŻŻ. Dla wybranych kont – tylko tych na których były obroty za okres od: XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr. Transakcje, z dnia XX.XX.200Xr.xxxx Materiały bezpośrednie. Płyny - 4;

20. System „xxxx”. Księga Główna - Salda kont. Dzienniki od: AA do ŻŻ. Dla wybranych kont – tylko tych na których były obroty za okres od: XX.XX.200X r. do XX.XX.200X r. Transakcje, z dnia XX.XX.200Xr.xxxx Prace bezp. prod.- p.płynne - 5;
21. Informacja, w zakresie wysokości roboczogodziny na opakowanie jednostkowe dla preparatu xxxx, zawiesina; z dnia XX.XX.200X r.;
22. System „xxxx”. Księga Główna - Salda kont. Dzienniki od: AA do ŻŻ. Dla wybranych kont – tylko tych na których były obroty za okres od: XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr., transakcje, z dnia XX.XX.200Xr. xxxx Produkcja leków - 6;
23. System „xxxx”. Księga Główna - Salda kont. Dzienniki od: AA do ŻŻ. Dla wybranych kont – tylko tych na których były obroty za okres od: XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr., transakcje, z dnia XX.XX.200Xr. xxxx Prace bezp. prod.- p.płynne, xxxx prace bezp. Prod kapsułki, xxxx Prace bezp.prod- maść i czopki, xxxx Prace bezp.prod – formy suche - 7;
24. System „xxxx”. Księga Główna - Salda kont. Dzienniki od: AA do ŻŻ. Dla wybranych kont – tylko tych na których były obroty za okres od: XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr., sumy dzienników, z dnia XX.XX.200Xr.- 8;
25. System „xxxx”. Księga Główna - Salda kont. Dzienniki od: AA do ŻŻ. Dla wybranych kont – tylko tych na których były obroty za okres od: XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr., sumy dzienników, z dnia XX.XX.200Xr.-9;
26. System „xxxx”. Księga Główna - Salda kont. Dzienniki od: AA do ŻŻ. Dla wybranych kont – tylko tych na których były obroty za okres od: XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr., sumy dzienników, z dnia XX.XX.200Xr.-10.
27. System „xxxx”. Księga Główna - Salda kont. Dzienniki od: AA do ŻŻ.
Konta od: xxxx do xxxx- tylko te na których były obroty za okres od: XX.XX.200Xr. do XX.XX.200Xr., transakcje, z dnia XX.XX.200Xr. – 11.

Surowce i opakowania zużyte do produkcji w 200Xr.

28. Wartość surowców i opakowań wg kosztorysów sporządzonych w 200Xr.;
29. Specyfikacja wydania materiałów nr xxxx, seria xxxx;
30. Specyfikacja wydania materiałów nr xxxx, seria xxxx;
31. Specyfikacja wydania materiałów nr xxxx, seria xxxx;
32. Specyfikacja wydania materiałów nr xxxx, seria xxxx;
33. Specyfikacja wydania materiałów nr xxxx, seria xxxx;
34. Specyfikacja wydania materiałów nr xxxx, seria xxxx;
35. Specyfikacja wydania materiałów nr xxxx, seria xxxx;
36. Specyfikacja wydania materiałów nr xxxx, seria xxxx;
37. Specyfikacja wydania materiałów nr xxxx, seria xxxx;
38. Specyfikacja wydania materiałów nr xxxx, seria xxxx.

- 4) zestawienie wielkości sprzedaży obejmujące okres do czasu obecnego;
- 5) spis kosztów.

Radca Prawny
dr Bogusław Sołtys